

www.jollibre.com

© Del text: 2021, Cinta Arasa

Autora representada per IMC Agència Literària

© De les il·lustracions: 2021, Dàlia Adillon

© D'aquesta edició:

2021, Santillana Infantil y Juvenil, SL i Grup Promotor SL.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global SLU, llicenciada a Santillana Infantil y Juvenil SL.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-18650-10-9

Dipòsit legal: M-2267-2021

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Primera edició: maig de 2021

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades
en la fabricació d'aquest llibre són reciclables
i compleixen àmpliament la normativa
europea de sostenibilitat, economia circular
i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Acqua alta

Cinta Arasa

Il·lustracions de Dàlia Adillon

jollibre

*A l'Aran i la Bruna, a l'Eudald i la Laura,
a la Núria i la Cèlia, perquè el planeta
pertany a la seva generació.*

ADVERTIMENT

Atenció, aquesta no és una història basada en fets reals. Aquesta és una història real. Si vols continuar llegint, has de saber que tu n'ets també protagonista, i per tant, responsable...

Venècia

9

Venècia és la ciutat de l'aigua. Diuen que, qui no l'ha vista mai, no ha conegut la bellesa de veritat i, en canvi, qui l'ha vista un sol cop, no se la pot treure del cap i sempre hi vol tornar. Ningú no sap si això és un encanteri o una maledicció, però és cert com l'aigua dels seus canals.

Venècia és tan bonica i màgica que, al llarg de la història, ha encapçalat moltes vegades les primeres pàgines dels diaris de bona part del món. Normalment, a les notícies sobre la ciutat hi apareixien artistes de renom, reconeguts arquitectes, grans mandatàries, importants actrius, cèlebres pintors, famoses escriptores... però l'any passat, Venècia va saltar a la primera

plana de tots els diaris i telenotícies gràcies a la Lauretta, una noia de gairebé tretze anys que vol salvar la ciutat.

10 I és que Venècia s'enfonsa. Si no s'hi troba una solució, un dia desapareixerà sota el mar... i això sí que seria una maledicció. Cada any, les revistes científiques més prestigioses del món publiquen no se sap quants articles explicant els centímetres que s'ha enfonsat durant els darrers dotze mesos, com a conseqüència de la pol·lució, que porta a l'escalfament del planeta, que provoca el desglaç de l'Antàrtida i de l'Àrtic, i el desglaç de l'Antàrtida i de l'Àrtic fa que hi hagi més aigua als mars i als oceans, i aquesta aigua que abans era glaç i servia de refugi a ossos polars, foques marines i pingüins, ara s'endú platges, ports, illes i cases arran de costa. Per això molts animals i moltes persones es queden sense llar... Aquest malson afecta tot el planeta, però sobretot les ciutats construïdes ran d'aigua. Imagineu-vos, doncs, Venècia, que és una ciutat construïda a l'aigua...

Quan plou molt o si el nivell del mar ha pujat, l'aigua dels canals inunda la ciutat. Llavors es diu que hi ha *acqua alta* i els habitants de Venècia han de protegir cases i palaus perquè l'aigua no hi entri. Ells, durant aquelles hores, des de finestres i balcons, contemplen la ciutat presa per l'aigua, sabent que durarà només unes hores, i que no corren perill. Això ha estat així durant segles. En els darrers anys, però, l'augment del nivell del mar ha fet que l'*acqua alta* sigui cada cop més freqüent i arribi a alçades a les quals mai no havia arribat. Hi ha molta gent que, amb el cor encongít, diu que l'enfonsament de Venècia ha començat... I aquest no és l'únic problema de la ciutat, no. Molts venecians i venecianes, amb por pel canvi climàtic, n'han marxat i, amb ells, se n'han anat les tradicions, les històries, les receptes, les llegendes i qui sap si també una mica el cor de la ciutat. Però com que continua sent tan famosa al món sencer, cada any hi acudeixen milers i milers de turistes, que arriben amb avions, amb vaixells i amb

cotxes, que la contaminen més, potser sense voler, i que la coneixen poc (i qui pot estimar allò que no coneix?)... I entre la contaminació, la gent de tota la vida que en marxa, i els que només hi van uns dies l'any, la ciutat sembla cada cop més vella, més trista i més bruta.

12

La sort de Venècia és la sort del nostre planeta Terra, i *només salvant el planeta se salvarà Venècia i d'alguna manera, salvant Venècia, se salvarà una mica el planeta*. La Lauretta n'està convençuda i, de fet, aquesta frase és seva. En saber què es proposava, quan va sortir als telenotícies i als diaris l'any passat, moltes persones van creure que s'havia begut l'enteniment; encara més: van mofar-se'n, i van dir que on va, una nena tan petita volent resoldre uns problemes tan greus que mai ningú no ha pogut resoldre? Cap d'ells, és clar, coneixia la Lauretta de veritat. I és que a la Lauretta no l'atura res, ni ningú. No en va, va néixer al cor de Venècia, al costat mateix del pont de Rialto, i va créixer entre rellotges centenaris... Tic-tac-tic-tac... escolteu, escolteu...

Seguiu el so de tic-tac dels rellotges de Venècia.
De seguida sabreu com en són, d'importants,
per salvar la ciutat i el planeta, tant com tots els
habitants de Venècia... tant com tots vosaltres.

Tic-tac-tic-tac... fan els rellotges centenaris
de Venècia. O és el batec del seu cor?

L'avi de la Laurretta: el senyor Giuseppe Orologio, el rellotger de Venècia

- 14 La Laurretta, com sabeu, té gairebé tretze anys. I bé, sobretot, la Laurretta és espavilada com un esmolet. Porta sempre els cabells, llargs, ondulats i de color del blat madur, recollits en una cua, perquè diu que, si no, li molesten per fer coses. I és que la Laurretta sempre fa coses... potser per això va vestida amb unes granotes que a la seva mare no li agraden gens ni mica, però que a ella li encanten: amples, còmodes, amb moltes butxaques per desar-hi tot el que necessita per fer les coses que ha de fer. La Laurretta se les sap totes i a ella no se li escapa res. De fet, la Laurretta fa molt de temps que sap que, a Venècia i al món, res no va com hauria d'anar i que cal posar-hi remei. Ella va ser l'única que va intuir que

el perill per a Venècia era imminent, que l'*acqua alta* es descontrolaria i que el seu avi, el senyor Giuseppe Orologio, ja no tenia els sentits com abans (i podeu pujar de peus que els sentits del senyor Giuseppe Orologio són essencials per a Venècia...). I no era que es fes vell, com ell mateix i d'altra gent temia, no... el problema era un altre i només ella se n'havia adonat, però és clar, qui se les escolta, les nenes, en aquest món?

15

El senyor Giuseppe Orologio té la casa a sobre de la seva rellotgeria, a prop del pont de Rialto. És un dels millors rellotgers del món i, sens dubte, el millor de Venècia. Ell segueix la tradició de la seva família des de fa generacions, com veurem més endavant. A més de ser el millor rellotger de Venècia, és molt afable. Sempre somriu, sempre està disposat a ajudar qui ho necessiti i a fer-la petar amb qui es creui. Si pot parlar de la seva estimada ciutat, a més, la conversa s'allarga hores i hores.

El senyor Giuseppe Orologio viu amb el seu gos Tommaso i el seu gat Filippo. El Tommaso

és blanc amb taques marrons i negres. Té les potes curtes. Les orelles, arrodonides, li arriben a tocar a terra quan segueix una pista. Li pena força tenir unes orelles tan llargues i que pesen tant, perquè no les ha pogudes alçar mai del tot. Només en pot fer el gest, d'alçar-les, quan alguna cosa capta la seva atenció, i troba que, si les hagués pogut alçar, hauria guanyat un aire molt intrèpid, tipus gos policia. El seu musell sembla un carabassó. Al final del carabassó hi llueix un nassarró rosa, tou com una gominola i infal·lible com el del millor dels gossos detectius. El Filippo és blanc amb taques negres a la cua i a la cara, que li cobreixen els ulls, i tothom diu que sembla que dugui un antifaç com els de Carnestoltes. Les orelles, com tots els gats del món, les té punxegudes i, encara que sembli impossible, quan alguna cosa capta la seva atenció, encara se li'n posen més, ben bé com si les hi haguessin esmolades. Ningú mai havia vist un gos i un gat tan espavilats com el Tommaso i el Filippo. Els seus bigotis són capaços de detectar

el més mínim moviment estrany, encara que es produeixi a quilòmetres de distància. No cal dir que aquest tercet, junt, és invencible!

Tant el senyor Giuseppe com el Tommaso i el Filippo tenen algunes debilitats amb el menjar: les pizzes de tonyina i ceba, els espaguetis amb musclos i els gelats de stracciatella i llimona. Es per això que tots tres llueixen unes bones panxolines i unes cares rodones, molsudes i alegres.

17

De tant en tant al senyor Giuseppe li entra la dèria que haurien de perdre pes. Llavors anuncia amb pompa que començaran a fer dieta l'endemà mateix i amics i coneguts li responen sempre el mateix:

—Ai, Giuseppe, deixa't estar de règims, si tots tres, tal com sou, sou perfectes! Venècia no seria igual amb vosaltres convertits en uns espaguetis! I a més, d'espaguetis, a fe de Déu que ja en tenim força, a Venècia!

I amb aquelles paraules convencen sempre el senyor Giuseppe, que deixa de banda el rè-

gim, i tranquil·litza el Tommaso i el Filippo. Aquell parell, només de pensar a menjar pinso amb fibra, es posen de mal humor.

18 Fins fa uns anys, al pis de dalt d'on viuen ells tres, hi vivien el fill del senyor Giuseppe, el Giuseppino, amb la seva dona Chiara i la seva filla, la Lauretta. Però com molta gent en els darrers temps, havien marxat a una altra ciutat, al nord. La seva nova ciutat era moderna, amb carrers amples i autopistes llargues. Des de llavors no passa dia que el senyor Giuseppe no els enyori. De fet, el senyor Giuseppe n'enyora moltes, de persones que han marxat de Venècia en els darrers anys: amics, veïns, parents... és clar que, qui més enyora de tots, és la Lauretta. O l'enyorava, perquè sembla que, des del Nadal passat, les coses han canviat una mica, però no ens avancem, encara...

Tota la família Orologio s'ha dedicat sempre a fabricar, arreglar i vendre rellotges, des de la primera Orologio que es va instal·lar a Venècia, la Giuseppa. A ella li va prendre el relleu el seu

fill, el senyor Giuseppetto, i a ell la seva filla Giusepella. Després va venir el seu fill Giuseppinetto i el fill d'aquest, el senyor Giuseppe, pare del Giuseppino i avi de la Lauretta (sí, la Lauretta és la primera de la família que no porta un nom derivat de Giuseppe, però és que ja no en van trobar cap que sonés bé, després de tants anys batejant Orologio amb noms semblants).

19

Si conèixer i arreglar rellotges com ningú els ha donat certa fama, a la família Orologio, allò que, sens dubte, els ha convertit en celebritats conegudes més enllà de les fronteres d'Itàlia, ha estat el do de saber quan hi haurà *acqua alta* a la ciutat. A Venècia, com sabeu, hi ha *acqua alta* quan l'aigua del mar comença a entrar als canals, i n'entra tanta, d'aigua, als canals, que en sobreïx, i pot arribar a inundar cases, botigues, pizzeries, gelateries i també la rellotgeria Orologio, és clar.

I tots i totes els Orologio han sabut quan hi haurà *acqua alta* abans que l'aigua arribi als

peus dels venecians, tret del Giuseppino, el pare de la Lauretta. Ell assegura que mai no ha sentit res d'especial abans que hi hagués *acqua alta* a Venècia, i tampoc no és rellotger. Es va fer banquer perquè diu que no té prou paciència per arreglar rellotges.

20 Ningú de la família no sap d'on els ve aquest do de percebre que hi haurà *acqua alta* abans que n'hi hagi. Els uns diuen que el so del tic-tac dels rellotges canvia en funció de l'alçada de l'aigua i, com que ells n'han tingut sempre tants, de rellotges, ho noten abans que ningú. Els altres asseguren que el terra de casa dels Orologio és més prim que el de la resta de cases de Venècia i, per tant, s'hi nota abans que a la resta que l'aigua és a punt de pujar. En realitat, però, ningú no en té ni idea... ni tan sols el senyor Giuseppe. I no és que vulgui guardar-ne el secret, o que es vulgui fer l'important, no, és que ell, en realitat, sent que hi haurà *acqua alta*, i quan n'hi ha d'haver, no en té cap dubte, però no sap com és que ho sent. La Lau-

retta, en canvi, sí que en té alguna teoria, ja ho veurem...

El cas és que sempre passa el mateix. Quan nota que hi haurà *acqua alta*, si està dret, comença a sentir unes pessigolletes als peus, i si està assegut, com que a la majoria de cadires de casa seva, en seure-hi, al senyor Giuseppe li pengen una mica els peus, les nota al cul. Llavors alça el cap i obre bé els ulls, com si fent això s'assegurés que sí, que hi haurà *acqua alta* aviat. Gairebé al mateix moment, el Tommaso comença a fer uns copets a terra amb la cua i el Filippo, que si no és a sobre del seu company, s'hi enfila d'un bot, li llepa l'orella.

21

Llavors, sense perdre ni un segon, els tres surten a pressa feta de casa i corren per tota la ciutat mentre el senyor Giuseppe crida:

—*Acqua alta! Acqua alta!*

Ell avança sempre agafant-se els pantalons amb les mans. I és que, si hi ha una cosa que no suporta gens, és que els pantalons li estrenyin la panxa. Per això sempre se'ls compra que li

vagin una mica balders, però és clar, quan corre, si no se'ls agafa amb les mans, li cauen, perquè el senyor Giuseppe tampoc no suporta els cinturons ni els tirants... Al darrere, com bonament pot, hi va el Tommaso, amb les seves potetes curtes i les seves orelles llargues, i el Filippo, que normalment s'instal·la damunt del llom del Tommaso. Quan els crits d'*acqua alta! acqua alta!* del senyor Giuseppe arriben a l'ajuntament, l'alcalde fa sonar les sirenes, que se senten fins al darrer racó de Venècia.

23

En aquell precís instant la ciutat es converteix en una espècie de vesper. Els operaris de la casa de la vila munten unes passarel·les de fusta perquè la gent pugui moure's sense mullar-se els peus. Els botiguers i botigueres posen en marxa un complex sistema de politges per pujar al sostre els sacs de farina, cigrons, arròs, botes de vi o caixes de llibres perquè no es malmetin, i tothom qui pot falca a les portes de les seves cases i negocis uns llistons de fusta amb l'esperança que, aquell cop, l'aigua no els entri.